

MẶC NHIÊN

- ELVIS NGUYỄN -

“Tôi là ai?”

- Tử Hàn -

Cho những người cô đơn.

“Ta đi tìm một người thấ u hiểu ta hơn họ.”

“Tử Hàn”

“Mặc Nhiên”

Hai nửa của cuộc đời.

Họ tìm kiếm nhau.

“Chàng trai. Năm ấy. Yêu thương.”

“Nhưng thiếu hụt.”

Anh cũng đã từng yêu. Rất nhiều. Trước khi gặp người con gái ấy.

Từng người, từng người một bước qua cuộc đời của Tử Hàn. Có giả dối, có chân thật, có hiện hữu, có ảo tưởng. Tất cả đã từng xuất hiện rồi lại biến mất. Người luân phiên người.

Mà cũng chẳng quan trọng. Tôi cũng chẳng kể những thứ xưa cũ nữa làm gì. Chỉ là, Tử Hàn yêu nhiều. Đau thương có, hạnh phúc cũng có.

Đối với Tử Hàn, từ khi Mặc Nhiên xuất hiện, mọi thứ đối với anh đều thay đổi...

Nhưng bạn biết đấy... **“Hạnh phúc qua mau. Còn đau thương thì nhớ mãi...”**

Cơ mà... Giờ... Chỉ cần Mặc Nhiên thôi là đủ...

Mặc Nhiên là ai? Sao cô ấy lại tồn tại ở trên đời?

“Mặc Nhiên, cô áy cũng yêu tôi.

Mặc nhiên, cuộc sống phải vậy.

Tình yêu quả nhiên là có thật.

Nhưng.

Bao lâu chứ?”

- Tử Hàn -

Mặc Nhiên nói với tôi:

“Làm tình thôi, không yêu được không?”

“Trái tim em đủ tổn thương rồi...”

- Tử Hàn -

Đó là những câu chữ đầu tiên của Tử Hàn khi anh đặt bút viết vào cuốn sổ. Cuốn sổ có bìa màu đen.

Thứ tình yêu không đầu không cuối.

Tử Hàn viết.

“Đó là lần đầu tiên có người nói với tôi như vậy. Ngay khi cô ấy bên tôi đủ lâu, đủ sâu. Cô ấy nói, như thế, sau đó, chúng tôi có thể sẽ chẳng là gì của nhau.

Mặc Nhiên không phải là người đầu tiên của tôi. Cô ấy không còn trong trách nhiệm. Cô ấy là một người cô đơn.

Người mà luôn thấy mình lạc lõng trong tất cả.

Người luôn thấy mình, chẳng là ai, cũng chẳng còn ai... bên đời.

Người thấy mình đã tối đen, nhuộm màu đen tối.

Tôi là Tử Hàn.

Còn cô ấy.

Mặc Nhiên.”

“Ngày hôm đó, tôi đã gặp cô ấy. Yêu cô ấy. Một trái tim bị tổn thương. Một trái tim với nhiều vết sẹo có sẵn, chẳng ai chịu chấp vạ. Lờ i lờm, đau thương.”

- Tử Hàn -

*Xuân, hạ, thu, đông... bốn mùa trôi qua hết.
Con người vẫn vậy. Tất cả vẫn thế.*

*Mà cũng có thể tất cả đã thay đổi.
Con người cũng thay đổi.*

“Riêng tôi thì vẫn thế.”

Tử Hàn mở cuốn sổ được cất gọn trong cái túi da màu nâu.

Cuốn sổ màu đen với chữ nổi ánh bạc, khuôn chữ được khắc nổi trên bìa.

“Mặc Nhiên.”

“Ngày hôm đó, tôi đã gặp cô ấy. Yêu cô ấy. Một trái tim bị tổn thương. Một trái tim với nhiều vết sẹo có sẵn, chẳng ai chịu chấp vạ. Lờ i lờm, đau thương.”

Tử Hàn viết, đặt vết mực lên cuốn sổ giấy bìa đen.

Thời đại giờ, ai cũng dùng máy tính và công nghệ. Chắc chỉ có anh là vẫn cầm cùi ngòi viết yêu thương của riêng mình, lên giấy.

Từng chữ. Từng chữ một.

Vết mực nhòe. Tờ giấy ngả màu thời gian.

Bỗng một ngày kia, Mặc Nhiên kéo áo tôi từ phía sau. Cô ấy nói với tôi:

“Anh này, khi nào... mình chia tay... em trả hết đồ` anh tặng nhé.”

“Tại sao?” Tôi quay ra hỏi.

“Vì em không muo`n nợ anh. Em chẳng cho anh được gì cả.”

“Nhưng sao lại là chia tay?”

“Vì khi người ta không còn nợ gì nhau... họ dễ quên nhau hơn...”

“Hmm... nhưng em cho anh nhiê`u hơn những gì em biê`t đầ`y.”

Mặc Nhiên nhoẻn miệng cười. **“Vậy thì tốt rồi, anh nợ em, chúng ta nợ nhau, nên anh phải tiế`p tục yêu em cho đế`n ngày chúng ta hết nợ.”**

Mặc Nhiên cười, nụ cười của cô gái đã từng tổn thương...

- Tử Hàn -

Mặc Nhiên cười, nụ cười của cô gái đã từng tổn thương.

Cô yêu nhiê`u, như Tử Hàn vậy...

Nhưng khác với Tử Hàn, tình yêu của cô tan vỡ rồi không hàn gắ`n lại được.

Hay anh khác với cô.

Tử Hàn yêu, chia tay, rồi lại trưởng thành... anh vẫn hi vọng cái gì đó ở tương lai mà anh không rõ tên... chỉ biết chờ nó tới. Để mà yêu thương. Vết thương liền mép.

Còn Mặc Nhiên, tan đi, vỡ đi, để lại ngổn ngang những vết cắt, những tổn thương trên trái tim.

Yêu thương rồi cũng lành sẹo. Nhưng rồi ta có thể yêu được ai hơn nữa?

Sợ nợ nần, sợ vương vãn.

Thế nên cả hai người bọn họ. Đều chẳng ai muốn nợ ai.

Nhưng... vẫn muốn yêu thương quá nhiều.

“Bởi lẽ cho đi rồi. Có ai mà không mong nhận lại đúng không?”

“Những mảnh tình vắ t vai. Yêu thương. Vụn vỡ.”

Mặc Nhiên. Cô á y...

- *Tử Hàn* -

Mặc Nhiên là một cô gái. Đó là tên của một cô gái. Cũng là nhan đề của câu chuyện mà tôi đang kể.

Cô sống một mình trong căn gác xép nhỏ của khu tập thể cũ mèm. Với con mèo tam thể và con vẹt trụ lông.

Tên cô do mẹ đặt. Mẹ mất rồi. Ba bỏ mẹ và cô đi mất. Mẹ sống một mình nuôi cô. Cho đến khi bà bỏ cô mà đi.

Già mà. Ai chẳng phải chết.

Cô hiểu điều đó.

Con mèo của cô cũng hiểu điều đó.

Nó đã già. Cũng sắp chết.

Mặc Nhiên hay nói chuyện một mình. Thi thoảng cô làm điều đó với con mèo tam thể của mình. Đôi lúc điều tương tự xảy đến với con vẹt trụ lông.

Con vẹt đó hẳn nhiên chưa già, nhưng lông thì xơ xác, nó bị con mèo vẹt lông. Từng cọng một.

Mặc Nhiên cũng thế, nhưng là tâm hồn, trợ trụ, hoang sơ... bởi một vài người đi qua... một vài người biết mất.

Mặc Nhiên chẳng có bạn.

Nhưng Mặc Nhiên cũng có rất nhiều bạn.

Chỉ là, chẳng có ai ở bên cô lúc cô đơn nhất. Nên mặc định với cô, đó là sự cô đơn.

À! Cô ghét nói chuyện một mình. Nhưng còn cách nào khác đâu. Cô đơn, có mỗi mình cô ở đó.

Mặc Nhiên có một chiếc túi nhỏ. Cô đem nó đi mọi nơi. Chiếc túi với cái dây quai dài dài, vắt chéo qua người, như những cô bé cắp một trong chuyện dã ngoại của riêng mình.

Bên trong chiếc túi có một viên bi màu xanh. Một chiếc kèn harmonica màu đồng vàng óng. Một vài món đồ xinh xinh nhỏ nhỏ của đám con gái thường mang.

Mặc Nhiên bảo, túi đựng niềm vui, đựng nỗi buồn. Chẳng cho ai xem bên trong cả. Không ai rõ bên trong có những gì ngoài những thứ cô ấy nói.

“Có những thứ như vậy. Chẳng là ai, chẳng là gì nhưng vô cùng quan trọng với một ai đó...”

Tử Hàn yêu Mặc Nhiên vì những điều như vậy. Những thứ nhỏ nhặt nhưng chất chứa đầy u buồn. Những mảnh nhỏ nhưng chứa đầy cảm xúc.

**“Sau rá t nhiề u mỗi mệ t. Cuô i cùng người ta cũng chỉ câ n
mộ t cái ôm cuô i ngày.”**

Mặ c Nhiên là như vậy.

“Cô â y ôm tôi. Khi tôi mệ t mỗi.”

- *Tử Hàn* -

Tử Hàn thường làm việc quá sức. Anh thường bị những cơn bóng đè ập tới đè nặng lên tâm tưởng.

Cái cảm giác như có ai đó đang xé từng thớ thịt. Đau đón, rã rời.

Có những lúc, cảm giác như có thể chề t. Một chút nữa thôi... là mọi thứ kề t thúc rô i.

The ́ nê n, khi anh tỉnh giấ c. Cái anh câ n nhấ t, luôn là mộ t cái ôm của ai đó từ phía sau... sẵn đó... để đón anh trở về ́.

Tử Hàn gầ y gò, mái tóc dài vấ t vương che đi gương mặt thoáng buồ n.

Mắ t anh màu nâu. Tóc anh màu đen. Và trái tim màu giá lạnh.

Anh cao và cô độc.

Tài giỏi và cô đon.

Chính sự đặc biệt đó, khiế n anh trở thành thứ lạc lõng giữa đông người...

Khiế n anh, thêm yêu thương hơn bao giờ hế t.

“Cho tới...”

“Ngày... anh gặp cô ấy...”

“Yêu thương... đã không còn là của riêng anh...”

Chờ đợi... họ chờ đợi nhau suốt nửa cuộc đời. Cuối cùng cũng có thể gặp.

Thời gian với người ta thoáng qua như cái chớp mắt. Đối với họ thì dai dẳng chẳng qua.

Bởi người ta đợi nhau quá lâu rồi. Một phút với họ cũng như là một thế kỷ trôi qua...

Không còn như cái chớp mắt.

“Mặc Nhiên, cô ấy cũng yêu tôi.”

“Tình yêu quả nhiên là có thật.”

- *Tử Hàn* -

Mặc Nhiên tóc dài. Vắt qua tận vai.

Cô cũng có đôi mắt màu nâu như anh vậy. Đôi mắt u sầu, lả m tình yêu, nhiều tâm tưởng. Và. Luôn cô đơn.

Cô thích nhạc buồn. Cô thích chụp, một chút thôi, bằng chiếc điện thoại lỗi thời của mình.

Chụp tất cả lại. Ném lên Instagram rồi để đó. Thi thoảng nhìn lại, cười một tí.

**“Ít ra, cuộc sống của mình cũng có gì đó
tươi đẹp đấy chứ!”**

Cô yêu nhiều, yêu tha thiết, yêu tưởng chết rồi thôi.

Cô yêu người ta, bỏ tất cả tương lai. Ở với họ... rồi họ bỏ cô đi.

Cô ở lại. Với những vết thương lòng. Và tình yêu tan nát.

Mặc Nhiên nhỏ bé, chẳng dũng mãnh gì. Thế mà phải gánh chịu nhiều thứ thế.

Cho đến khi Tử Hàn xuất hiện.

Chẳng tình cờ, chẳng vô cớ.

Cô lại yêu, nhưng chẳng dám yêu.

Mặc Nhiên hỏi tôi.

“Anh à, sao anh chẳng bao giờ cho mọi người thấy mặt anh trên Facebook?”

“Anh xấ u trai mà.”

“Cái đó thì hiển nhiên rồi.” Nói rồi Mặc Nhiên cười tủm tỉm.

“Sao em cười?”

“Vì em thấy vậy lại hay. Chẳng ai tranh giành thứ tuyệt vời nhất thế giới với em cả.”

Mặc Nhiên vòng đôi bàn tay nhỏ ôm lấy tôi.

Mặc Nhiên cười.

- Tử Hàn -

Lần đầu tiên anh gặp cô ấy. Cô ấy cười. Nụ cười trong sáng và thánh thiện nhất anh từng thấy.

Nhưng ánh mắt cô... hình như đầy tổn thương thì phải?

Cô đơn quá.

Rộng lớn quá.

Tử Hàn không thể đoán được hết những gì trong tâm can người con gái ấy.

Như cái cách anh làm với những người đàn bà khác...

Hay.

Anh không kiểm soát được người phụ nữ này?

Tử Hàn thấ y bản thân mình như bị hút lại.

Muô n chở che. Muô n bao bọc.

“Anh muô n hôn em đúng không?”

“Sao em biế t?”

Tử Hàn xoe tròn mắ t nhìn cô.

Mặc Nhiên nói: **“Vì em dễ thương mà!”**

Tử Hàn cười.

Liệu có bao nhiêu cô gái trên thế giới này, có thể đọc được điề u mà anh nghĩ?

“Ừ. Đúng.”

Tử Hàn ghé sát vào gầ n Mặc Nhiên.

Anh hôn cô.

Lầ n đầ u tiên anh chủ động. Hôn một người con gái.

“Đón đau của em, anh chịu thay được không?”

Anh lỗ... thương em mà t rồ i...”

- Tử Hàn -

“Tôi nhận ra, bao nhiêu tổn thương mà em có. Tôi có thể chịu thay. Gánh thay.

Tất cả. Hết thấy.

Nếu em cần...”

Tử Hàn nói.

Anh nhìn thấy những vết hằn trên tay cô. Mà mãi sau này, anh mới biết rằng. Vì yêu, cô ấy đã rạch lên tay mình bao nhiêu vết cắt. Chỉ để những đón đau đó thế chỗ nỗi đau trong tim cô.

Cô yêu người ta hết mình.

Nhưng khi cô bỏ tất cả ở lại, chạy theo tình yêu đó.

Thì người ta rời xa cô.

Yêu đuối và ngu ngốc.

Cái lẽ đời là thế.

Có thể, với yêu thương. Cô cũng giống như anh.

Bất cứ ai được ông trời cho khả năng thiên phú về nghệ thuật, thì đều phải chịu gánh nặng cuộc đời mang tên **“Tình yêu”**.

Mặc Nhiên cũng chẳng phải ngoại lệ.

Dù sao thì. Hình như, anh ấy lại yêu mất rồi.

“Mặc Nhiên. Anh nhớ em...”

Viết rồi lại xóa.

Tôi viết đi viết lại hàng trăm lần nhưng không đủ can đảm gửi đi.

Mặc Nhiên sợ yêu... Vì trái tim đã tổn thương quá nhiều.

“Em có thể ngủ với anh. Nhưng yêu.

Em không đủ can đảm.”

Giống tôi.

- *Tử Hàn* -

Nhiều người nói tôi sống ảo lắm. Cứ mê mệt buồn thảm mãi thôi.

Cứ hi vọng vào những thứ ảo giác mãi thôi.

Nhưng đâu phải vậy. Tôi chỉ quyết tâm luyện mệt mỏi vì tình yêu mà thôi. Ngoài kia, liệu có bao nhiêu con người biết tôi? Họ có biết tôi đã cố gắng những gì, làm những gì để cuộc sống của tôi tốt đẹp hơn.

Đã cho đi bao yêu thương để nhận lại không gì cả?

Đã coi tất cả là thân thiết để rồi chẳng ai là của ai?

Yêu thương. Suy cho cùng cũng chỉ là thứ gì đó mang tính cảm xúc.

Ta cho nó đúng, thì nó đúng. Ta nghĩ nó sai, thì nó sai.

Mà đôi khi tôi cũng chẳng thể định được là đúng hay sai. Chỉ là “có” hay “không” mà thôi.

Giống tôi. Giống Tử Hàn. Tử Hàn giống tôi. Cũng yêu bằng cảm xúc như tôi.

Rồi đến khi nhớ người ta. Cũng không dám nói. Chỉ là những câu chữ viết lên Facebook rồi lại xóa. Viết đi viết lại. Mong người ta đọc được. Nhưng lại sợ người ta đọc được.

Đọc để biết anh đang yêu. Sợ đọc vì sợ biết rồi người ta sẽ đi mãi, đi mãi, không còn ở bên anh nữa.

Mặc Nhiên nói: **“Em có thể ngủ với anh. Nhưng yêu. Em không đủ can đảm.”**

Cũng tại. Cô ấy tôn thương quá nhiều rồi.

“Buôn cười cực Mặc Nhiên ạ.

Có lâ`n, anh bật Facebook, â`n vào cái nick của người đó.

Rô`i nhìn nó thật lâu là lâu.

**Chờ mãi, chờ mãi, hi vọng họ gõ cái gì đó cho mình. ... nhưng
điề`u đó chẳng bao giờ xảy ra.”**

“Em đang bật inbox cho anh nè. Để đó năm tiế`ng rô`i.” Mặc
Nhiên nói, quay ra nhìn tôi.

- Tử Hàn -

Ngày hôm nay có nắ`ng. Tử Hàn ngô`i trong quán café. Ngô`i bên
cạnh là Mặc Nhiên. Tắ`t nhiên rô`i. Anh đang dạy cô vẽ.

Anh là họa sĩ? Cũng đúng. Nghê` anh học ra sẽ làm họa sĩ.

Mà Mặc Nhiên lại thích vẽ. Vì vậy cô muô`n anh dạy cô vẽ. Vẽ những
gì mà cô thắ`y của cuộc số`ng.

Cơ mà họ lại chẳng chú tâm đế`n chuyện vẽ vôi là má`y. Hai người
vói hai cái điện thoại.

Cô nắ`m dài tựa đầ`u vào ghé` sofa, hai đôi bàn chân gác lên chân
của Tử Hàn.

“Này! An nhàn nhi?”

“Có má`y ai đi học mà biế`t hưởng thụ như em không?”

“Tại em dễ thương mà!” Mặc Nhiên hồ`n nhiên đáp lại.

“Vừa dễ thương vừa điên chứ!” Tử Hàn cười.

“Sao lại điên, em dễ thương thôi!”

“Hai đứa ngô ì cách nhau chưa đầ y một mét, inbox cho nhau, không điên thì là gì?”

Tử Hàn cười. Một nụ cười không có gánh nặng. Chẳng mấ y khi anh cười được như vậy.

“Mà.

Buồ ì n cười cực Mặc Nhiên ạ.

Có lâ ì n, anh bật Facebook, á ì n vào cái nick của người đó. Rồ ì nhìn nó thật lâu là lâu.

Chờ mãi, chờ mãi, hi vọng họ gõ cái gì đó cho mình. ...nhưng điề u đó chẳng bao giờ xảy ra.”

“Em đang bật inbox cho anh nè. Để đó năm tiế ng rồ ì i.” Mặc Nhiên nói, cô nhìn Tử Hàn.

Họ hiểu, cả hai điề u đang nghĩ gì.

“Rõ là thế, đàn bà họ chỉ lợi dụng sự tốt bụng trong trái tim anh thôi.

Sớm rồi, khi xài xong. Họ cũng bỏ anh đi mất.”

Mặc Nhiên nói. Lạnh lùng. Vô cảm.

- Tử Hàn -

Mặc Nhiên nói, mà không biết rằng. Đối với Tử Hàn, cô cũng chỉ là một người lợi dụng.

Ở lúc này, khi trái tim anh chẳng còn một chút niềm tin nơi người khác.

Thì với anh.

Ai, tất thấy. Đều lợi dụng lẫn nhau.

Có người cho **“Tình, để lấy Tình.”**

Có người cho **“Tiền, để lấy Tiền.”**

Những người dư thừa thì **“Cho Tiền, để lấy Tình.”**

Những kẻ thiếu thốn thì **“Cho Tình, để lấy Tiền.”**

“Suy cho cùng, chúng ta đều lợi dụng nhau cả.”

Tử Hàn nghĩ vậy, nghĩ thế. Nhưng đó cũng chỉ là thứ anh nghĩ trong đầu.

Bởi anh biết. Mình đang chấp nhận cho đi và đánh đổi.

Tử Hàn nói anh chẳng còn tin ai.

Nhưng anh không biế́t, khi anh yêu thương ai đó, thì anh đã lỡ trao họ niề́m tin mà anh không biế́t má́t rối.

“Trao cho họ, cái quyề́n tôn thương ta khi họ hế́t yêu...”

“Mặc Nhiên là thế, cho đến ngày cô đi xa...”

Mặc Nhiên nói với tôi: **“Làm tình thôi, không yêu được không?”**

“Trái tim em đủ tổn thương rồi...”

- *Tử Hàn* -

“Cô ấy muốn làm tình, không phải yêu.”

Nhưng thứ anh ấy mong muốn lúc này lại là thứ mà nhiều người đàn ông không mong muốn. Duy chỉ một người. **“Tử Hàn”**.

Anh ấy chỉ muốn tình yêu.

Anh cũng đã làm tình khi không yêu. Và anh biết, cảm giác đó như thế nào.

Chẳng tội tệ. Nhưng trống rỗng vô cùng.

Một ngày kia. Khi anh thức dậy, người con gái nằm trên giường không phải người anh yêu. Cũng chẳng phải giống mẹ anh hồi nhỏ. Là một người đàn bà, anh không yêu.

Chỉ có cảm giác trống rỗng và hụt hẫng.

Không biết mình nên làm gì. Nên làm sao cho đúng.

Đêm hôm đó, anh hút thuốc, ngơ ngác nhìn người cả đêm.

Ngày hôm sau. Anh nói lời chia tay với người anh gọi là **“Người yêu”**.

Người yêu anh, còn anh, chẳng có cảm giác gì.

“Tình yêu với dự vọng. Quả thực đéo liên quan mấy đến nhau.” Tử Hàn nghĩ.

Chi vậy thôi.

“Cô em bé nhỏ. Muốn được yêu.

Cô em bé nhỏ, thích yêu chiê`u nững nịu.”

- Tử Hàn -

Mặc Nhiên mê`u máo. Sắ p sửa khóc.

Tôi vội lại gầ`n ôm ôm.

“Sao, sao, đứ a nào trêu con mèo con của anh...”

“Con dì Tú á! Nó chê em xấ`u!”

(Con bé lên năm, với nó, ai không bôi son với phấ`n như mẹ nó là xấ`u)

“Bậy nào! Em là xinh nhấ`t!” Tôi nói lớn.

Mặc Nhiên nhoẻn cười, không còn mê`u máo nữa. **“Nhưng mà hình như em xấ`u thật anh ạ.”**

Dì Tú á, lúc nào cũng môi đỏ, má hỏ`ng. Chẳng như em, mặt tàn nhang và tay thì đầ`y sẹo. **“Mê`u”**

Xoa đầ`u Mặc Nhiên. Tôi nói:

“Em biế`t không. Thứ nhan sắ`c bên ngoài không phải là thứ giữ con người ta đi cùng nhau dài lâu. Lớn lên rồ`i, khi già đi, em sẽ không còn đẹp như xưa nữa, nhan sắ`c tàn phai, người ta đế`n với em rồ`i cũng rời xa em.”

“Vậy anh ở bên em không vì em đẹp?”

“Ừ”

“Vậy em còn có gì để giữ anh ở bên? Và rồi chúng ta liệu sẽ bên nhau bao lâu...” Mặc Nhiên nói mà giọng trầm xuống.

“Em có trái tim biết yêu thương, sự quan tâm, thứ mà chẳng có sắc đẹp nào thay thế được... Còn thì... bao lâu... anh cũng không biết nữa. Có lẽ. Đến lúc.

Trái tim em thay đổi.”

Tử Hàn nói, mà biết trước, chính mình rồi cũng sẽ đổi thay.

“Em gọt bút chì cho anh nhé!” Mặc Nhiên quay sang nói với tôi.

“Gọt làm gì, để vào túi rô`i chúng cũng gãy cả thôi.”

“Thì để anh vẽ Mặc Nhiên.” Cười.

“Khôn thế`! Thì lúc nào vẽ gọt cũng đc mà.”

“Mà em không được đụng vào dao đâu. Chúng quá nguy hiểm với em.”

“Ú! Em muô`n gọt bút chì!”

“Anh chẳng bảo, mỗi khi buô`n anh đê`u vẽ còn gì, những bức tranh khiê`n anh quên đi mệt mỏi còn gì.”

“Thì sao?”

“Thì anh có thể vẽ ngay mọi lúc anh muô`n, nỗi buô`n sẽ hê`t. Và anh sẽ lại yêu em.

Tôi nhìn Mặc Nhiên cười, nụ cười chẳng có chút gánh nặng của cuộc số`ng.

“Nhưng...

Rô`i chì cũng sẽ gãy...”

“Chúng ta lại tiế`p tục buô`n thôi mà...”

- Tử Hàn -

Nê`u không buô`n, chúng ta sẽ làm cái gì trong cuộc đời này.

Chúng ta số`ng. Để buô`n mà phải không?.

Tử Hàn chẳng hiểu, tại sao mọi thứ lại như vậy. Lại như thế .

Nỗi buồn cứ đến một cách tự nhiên, mặc định trong cuộc sống của anh.

Anh đâu muốn thế , chỉ là anh kém may mắn hơn những người khác. Nên nỗi buồn đến nhiều hơn, lặng yên nhưng lại vô cùng đốn đau. Có thể thôi.

Thế rồi khi nỗi buồn qua đi, cũng có thể vui hơn được tí chút. Nhưng tí chút rồi lại thôi. Mọi thứ lại trở lại với cái vòng lặp của nó.

Yêu thương, tan vỡ, rồi lại là nỗi buồn.

Thật chó chết khi mà cứ phải viết về nỗi buồn như thế này. Nhưng tôi. Tử Hàn. Cả hai đều chẳng có gì nhiều hơn là nỗi buồn ở trong tim.

Lắm kẻ bảo rằng “**sến súa**”, nhiều người nói “**u buồn**”, nhưng người ta có thực sự hiểu, vì sao chúng tôi cô đơn, vì sao chúng ta cô độc, khi mà bên cạnh, chúng ta vẫn luôn có ai đó kề bên, chăm sóc.

Giờ tôi có mẹ, Tử Hàn thì có một cô gái đẹp kề bên. Đẹp lắm, đẹp vô cùng.

Nhưng cũng chỉ sẽ là vô nghĩa. Khi anh và cô, không tìm được thứ gì đó để chung cảm xúc. Trong cuộc đời này.

Mặc Nhiên nhìn cô gái đi trên đường, với bộ đồ`ngũ màu xám xịt xen lẫn ven chỉ hồ`ng. Cô gái bắ`t một chiế`c taxi đi xa dầ`n về`nơi tồ`i
tăm.

Mặc Nhiên nhìn cô gái: **“Chắ`c là đê`n khách sạn. Nơi người
đàn ông đang chờ. Làm tình với cô ta. Đưa cô ta món quà
của Thượng đê`. Chắ`m hê`t.”**

Rồ`i trời đổ mưa.

Mặc Nhiên đưa đôi bàn tay bé nhỏ che lên mái tóc vàng hoe của
mình.

**“Có khi lên chiế`c taxi đó lẽ lại tồ`t. Chí ít sẽ không dính
mưa. Chỉ phải lên giường.”** Mặc Nhiên nghĩ, vừa nghĩ vừa bước vội
trên con hẻm nhỏ về`nhà.

Không có hạt mưa nào nữa.

Không phải. Là có ai đó che mưa cho cô.

Mặc Nhiên ngược nhìn.

Chàng trai tóc dài với chiế`c ô màu đen.

Mắ`t anh ta màu nâu.

Tử Hàn

Tử Hàn ngó ý đưa Mặc Nhiên về`. Cô lắ`c dầ`u: **“Nhà anh xa lắ`m.
Em sẽ tự về`.”**

“Không sao chứ?”

“Ừ, không sao đâu, em tự đi suốt mà. Có sao đâu. Anh về đi, nhà anh xa mà!”

Tử Hàn về. Để Mặc Nhiên ở lại.

Cô nói vậy, nhìn Tử Hàn đi.

“Em vẫn muốn anh đưa em về. Nhưng... em sợ em lại yêu anh mất thôi...”

Mặc Nhiên nghĩ. Chẳng nói ra.

Tử Hàn chẳng hiểu cô, nên anh bỏ về mất.

Mặc Nhiên đi bộ một quãng đường dài.

Cô mặc thật đẹp. Quyến rũ trong bộ đồ đen tuyền với cái áo khoác có mũ rộng vành.

“Anh về rồi. Cô đơn. Mình em chịu thôi. Nhé!”

Mặc Nhiên đi. Một mình giữa con đường đầy sương.

“Anh không hỏi lý do?”

“Không.

Có hỏi, thì anh vẫn sẽ phải đi.

Biết nhiều làm gì.”

Cất cuốn sổ vào túi, thoáng nhìn vào bộ tarot vương vãi trong chiếc túi da nâu.

“... À thì. Tại anh biết trước cả rồi i...” Anh ta nghĩ, cái mím cười đi kèm với hơi thở dài bất tận.

“Cậu vô tình có năng, hạnh phúc ở trong tay.”

- Tử Hàn -

Mọi thứ giữa Tử Hàn và Mặc Nhiên chẳng rõ ràng, anh và cô chẳng phải những người yêu nhau. Bởi lẽ người yêu thì không phải thế. Không có những yêu thương đại khò, sự chăm lo và yêu thương lẫn nhau như thường lệ.

Anh và cô, giống như sự chấp vá của tự nhiên. Như cái gì đó lấp đầy khoảng trống trong cuộc đời nhau.

Tử Hàn biết thế, luôn biết. Anh luôn biết trước mọi việc nhưng anh lại không thể tự kiểm soát nó.

Tử Hàn biết mọi chuyện sẽ chẳng đi đến đâu. Rồi cô cũng sẽ trở về nơi mà cô đến. Hẳn nhiên đó chẳng phải là chỗ ở bên cạnh anh. Là bên người khác.

“Anh biệ́t ngày mai có thể chúng ta sẽ chẳng là gì của nhau.”

“Nên... Em à, yêu thương nhiệ̀u hơn một chút được không?”

Mặc Nhiên cứ nghĩ trên đời này cô chẳng còn yêu được ai nữa.

Cho đến khi, cô gặp người đàn ông ấy.

Người khiến cô phải sợ.

Vì trái tim cô cứ đập liên hồi.

Tử Hàn

Mặc Nhiên chẳng nghĩ nhiều tới ý muốn của Tử Hàn. Cô muốn yêu thương nhưng không phải khi này, lúc này, và với anh.

Tử Hàn, cô yêu đó, nhưng không đủ để cô từ bỏ những gì cô đang có. Anh không thể là thứ lý do để cô quên đi những đau đớn mà cô đang phải chịu.

Yêu thương mà, tổn thương quá nhiều rồi làm sao con người ta có thể đứng cảm được lâu nữa.

Phải rất lâu sau đó, khi mọi thứ đã lành, vết thương hết chảy máu, con người ta mới có thể đứng lên.

Dù cho đó chỉ là sự chấp vá.

“Vết thương lành. Nhưng mà lúc nào cũng để lại sẹo.”

Tôi tự hỏi. **“Giữa những yêu mê m, thì bao nhiêu mạnh mẽ là đủ?”**

“Yêu và nước mắt.

Đề u là đau thương cả thôi mà...”

- Tử Hàn -

Mặc Nhiên cầm chiếc bình tưới hoa, phun lớp sương mờ lên trên tấm cửa kính cũ mèm.

Đưa ngón tay nhỏ, vẽ hình trái tim. Hơi nước đọng lại, chảy xuống lòng bàn tay.

“Anh có biết tại sao người ta lại chia tay, và tại sao người ta lại yêu nhau không?”

Tôi nhìn Mặc Nhiên. **“Có hàng trăm ngàn lý do.”**

“Ừ. Nhưng tất cả rồi cũng chỉ là một lý do duy nhất mà thôi...”

“Là gì?” Tôi hỏi lại em.

“Người ta... xuất hiện sai thời điểm... khi họ cần người bên họ... không ai bên họ... vậy là họ chia tay.

Người ta... xuất hiện đúng thời điểm... khi họ cần người bên họ... không ai cần họ... vậy là họ yêu nhau.”

“Chúng ta... đề u tổn thương quá nhiều rồi... thì phải?”

Mặc Nhiên nói. Bàn tay chạm ướt nhòe trái tim trên khung cửa kính.

Nước mắt và nước mưa chẳng thể phân biệt.

Mặc Nhiên tổn thương, càng tổn thương. Thì tình cảm tôi dành cho cô
â ý càng nhiề u, càng da diết.

Chỉ là sự cố gắng bù đắp những thương tổn mà người khác gây ra.

Nhưng càng cố, càng bất lực...

Bởi những thứ tốt đẹp không dành cho tôi...

Mặc Nhiên... là của người khác?

- Tử Hàn -

*“Một ngày nọ, khi tôi trở về nhà, Mặc Nhiên chẳng hỏi thăm tôi như
trước. Cô â ý lạnh nhạt với tôi và muốn tôi tránh xa cô â ý.*

*Cô â ý mệt mỏi với những điề u tiế ng xung quanh cô â ý, về tôi,
hoặc cái gì đó, khiến cô â ý tổn thương.”*

Cô â ý nói điề u đó, rồi rời bỏ Tử Hàn.

Tôi không biế t tại sao tôi lại có thể kể về họ như thế. Viế t cho
người ta đọc thứ dang dở chẳng đâu tới đâu.

Nhưng câu chuyện của tôi nó thế, vớ n thế, mặc nhiên là thế.

**“Người ta yêu nhau, thương nhau, đế n một lúc nào đó họ sẽ
rời xa nhau. Chẳng cần lý do gì hết. Vì có lý do gì, thì người
ta cũng chỉ có một kế t quả, không kém, chẳng hơn.”**

“Tình yêu, cứ xa vời thế nào ý. Thật. Xa lă m luôn.”

**“Hà Nội, ngày lạnh gió. Yêu thương hơi hợt, chẳng thể buông,
không thể giữ.”**

Ngày hôm đó Mặc Nhiên không nói gì cả, chỉ im lặng.

Sự im lặng như cào cắ n, xé nát tâm hồ n tôi.

Tôi cô hiểu, cô làm mọi thứ để cô ấy vui.

Nhưng nỗi buồ n của cô ấy, cứ kéo tôi đi xa mãi... không cho chúng tôi nhìn thấ y nhau...

Cái chậu hoa bẽ rồ i... đấ t rơi vãi cả ra... hoa cũng đã héo tàn.

Tình yêu chấ t đi như vậy.

- *Tử Hàn* -

Chúng ta đê u có giới hạn yêu thương của riêng mình.

Người đơn giản thì nghĩ: **“Sao cũng đượ c, miễn là đừng quá tàn ác với nhau là đượ c.”**

Kẻ phức tạp thì hét lên: **“Đừng như thế , đừng giế t nhau vô tình như thế .”**

Nhưng kẻ than thì cứ than, người khóc thì cứ khóc, người ta, hế t người này tới người khác, cứ vô tâm giế t nhau như vậy. Không dao, nhưng nhớ mãi.

Chúng ta sinh ra là để chịu khổ đau. Nê u cứ mong chờ mãi hạnh phúc, khổ đau ai sẽ chịu.

“Tử Hàn chịu đượ c tấ t. Có lẽ vậy. Thay chúng ta.”

Sau này tôi mới biế t. Mặc Nhiên lúc đó còn có quan hệ yêu đượ c với một người khác.

Còn đố i với Tử Hàn, có lẽ, cô cũng đã yêu. Nhưng là cái yêu thoáng qua chồ c lát.

Cô phải chịu nhiề u áp lực từ những người khác. Về` mô i quan hệ của cô và người đàn ông kia.

Và đố i với họ, cô là thứ khiế n người đàn ông đó tổn thương và vật vã.

Thay vì đầ u tranh. Cô chọn cách chui vào cái góc nhỏ của riêng mình. Chẳng chọn yêu thương ai cả. Cũng chẳng câ n ai bên mình. Cô xa lánh tấ t cả.

Suy cho cùng. Cũng tại bởi vì, người con gái đó tổn thương quá nhiề u mà thôi.

“Tôi hiểu.”

Mặc Nhiên đi mấ t. Tử Hàn lại trở về` với sự cô đơn của riêng anh.
Nhưng nỗi buồ n thường trực vô`n có.

Những buổi café chỉ có một người.

Góc học tập chỉ mình anh đơn lẻ.

Ngẫm thì. Có lẽ Mặc Nhiên kế t thúc ở đây được rồ i.

Nhưng...

Với Tử Hàn thì có lẽ không phải là như vậy.

“Mặc Nhiên. Cô á y lại xuấ t hiện rồ i. Nhưng là người khác.”

“Tình yêu thì vẫn ở đó, chỉ có người tình là khác.”

- *Tử Hàn* -

Hết người này đi rồi sẽ có người khác tới.

Mặc Nhiên, suy cho cùng với Tử Hàn cũng chỉ là một cái tên, không hơn.

Cuộc sống này là thế .

Nếu chúng ta gán cho người ta yêu một cái tên. Nhưng lại không rõ hình dạng của họ ra sao.

Có chắc, người đó là người ta yêu suốt cả cuộc đời hay không?

Ta cũng không biết nữa.

Với Tử Hàn, Mặc Nhiên là vậy. Chẳng chắc, Mặc Nhiên lúc này còn là Mặc Nhiên mà anh yêu.

Cô ấy đi xa rồi.

Chí ít, là biến mất khỏi cuộc đời của anh.

“Mặc nhiên, người khác sẽ đến. Thế chỗ cho Mặc Nhiên.”

“Mặc Nhiên, chào em!”

Tử Hàn ngồi ở quán café của An Yên, nhìn người ta đi ra đi vào. Cái anh nhìn, không phải là kiếm tìm cái gì đó xinh đẹp. Cái anh nhìn, là cách, người ta bước ra bước vào một cánh cửa đã đóng.

“Luôn có một người, ở phía sau.”

Tử Hàn đang trong cơn mê, miên man, chẳng ló i thoát.

Viết những thứ không đường lui.

Bết tắ c, cô độc.

“☺”

Có ai đó comment vào những bức hình của anh trên Facebook.

Anh nhìn, nhìn kĩ ảnh của người con gái đó.

Cứ có cái gì đó buồ n buồ n, kéo anh tới.

Anh ấn nút add friends, điề u mà chẳng má y khi anh chủ động làm.

“Thanks for accept!”

“Chào em. Cô gái Kim Nguu hay khóc nè.”

“Chào anh.” Cô gái đáp lại.

Và cuộc đời anh lại sang một trang mới.

Mặc Nhiên lại xuấ t hiện.

“Cuộc đời, lại có thêm nhiề u tổn thương hơn nữa.”

Cứ như vậy. Họ nói chuyện với nhau suồ t cả đêm. Tử Hàn kể những tổn thương mà cuộc đời anh gặp phải.

Tình yêu của anh và Mặc Nhiên mà anh vừa trải qua.

Những yêu thương vụn nát.

Những cảm xúc dư thừa.

Tất cả.

Mặc Nhiên cũng vậy. Cô kể về cuộc sống, về ham muốn. Về những gì cô cần.

Họ thấy ở nhau. Sự sẻ chia của những người cô đơn.

Có lẽ. Người ta đến đúng thời điểm, thì cái gì cũng dễ chấp nhận cả.

Dù cho, họ có tệ đến nhường nào.

“Thì yêu thương, chừa lỗi cho tất cả chúng ta trên đời.”

Chỉ là... thêm một người nữa khiến chúng ta rung động.

Thêm một người nữa. Ở phía sau cánh cửa đã đóng.

Họ mở ra.

“Mặc Nhiên quả nhiên là có thật.”

“Người mới.”

- Tử Hàn -

Một ngày kia. Khi tôi ở bờ vực của đồ vỡ.

Trái tim tôi nát vụn vì những yêu thương quay lưng lại với mình.

Tôi dùng câ`n sa.

Đó là lâ`n đầ`u tiên tôi chủ động xài chấ`t kích thích.

Mặc Nhiên giận tôi, cô á`y nhấ`t quyế`t nhin đễ` trừng phạt tôi. Cô á`y khóc, cô á`y nói rằ`ng tôi hi sinh mình vì một thứ không đắ`ng đễ` hi sinh, một người không đắ`ng đễ` hi sinh.

Cô á`y nói rằ`ng cô á`y thương tôi.

Tôi dễ` dàng cô á`y. Xin lỗi cô á`y và hứa rằ`ng, sẽ không bao giờ đặ`ng đế`n nó nữa.

Rồ`i tôi ngủ một giấ`c dài.

Khi tỉnh dậy, cô á`y nói với tôi cô á`y sắ`p đi. Đế`n một nơi rấ`t xa, chẳng biế`t khi nào sẽ trở lại.

Thậ`t buồ`n cười, khi tôi trong cơn say, cô á`y ở bên tôi. Khi tôi tỉnh táo, cô á`y rời xa tôi.

Có khi nào tôi lại hút. Và điề`u câ`n này, dành riêng cho cô á`y... người đắ`ng đễ` tôi hi sinh.

“Cô á`y nói rằ`ng cô á`y thương tôi.

Cô á`y không biế`t rằ`ng, tôi thương cô á`y.”

Yêu thương ngã n ngủi quá đi mà.

Tử Hàn viết vào cuốn sổ màu đen. Tên anh, tên cô.

Một lần nữa.

Mặc Nhiên nói thương tôi.

Nhưng cô ấy không yêu tôi.

Tôi thì lờ, yêu thương cô ấy quá nhiều.

Tôi cười.

Tôi khóc.

Tôi mong mình chỉ mơ. Và cô ấy không bỏ đi mất.

Lần nữa.

- *Tử Hàn* -

Khóc nhưng không thể khóc, cười nhưng toàn nỗi đau. Chẳng hiểu người ta sao. Tôi thì cứ vậy. Vạ vật và đáng thương.

Nhìn người ta cười với nhau, vui vẻ với nhau. Tôi cứ ao ước mình cũng được như họ. Vô lo vô nghĩ.

Với tôi, yêu thương mỏng manh và ngắn ngủi quá đi mà.

Mọi thứ vừa bắt đầu, giờ thì lại dễ dàng có thể biến mất.

Cảm giác khi nhắm mắt lại, mọi thứ đen tối thật ý. Đâu có màu hồng như mọi người nghĩ?

Mọi người bảo tôi phức tạp quá nên đa đoan thôi mà.

“Cứ cố, nhỏ nhoi nhưng ôm nỗi đau của cả thiên hạ làm chi.”

“Giấc mơ... dường như chẳng bao giờ có thật.”

Tử Hàn nghĩ. Rô`i buông tay.

“Chỉ có Mặc Nhiên là ở lại. Ai rồ`i cũng sẽ ra đi.”

Em cũng thế` nhi?

Phải rồ`i. Mặc Nhiên là do anh tưởng tượng, nên nếu anh muốn, cô ấy sẽ ở mãi đây.

Còn em không phải do anh nắm giữ. Nên nếu em muốn, em sẽ đi mãi. Đi mãi...

Ừ! Người ta bảo Mặc Nhiên là ảo.

Nhưng những người như em, như họ, cũng đến rồ`i đi, cũng chỉ thật trong một phút giây.

Ảo cả cuộc đời.

- *Tử Hàn* -

Tôi đã từng nghe ở đâu đó câu nói: **“Tình yêu thì vẫn ở đó, chỉ có người tình là khác.”**

Mặc Nhiên có lẽ giống vậy.

Sẽ đi xa, bỏ lại Tử Hàn một mình, cô đơn và lạc lõng với dòng cảm xúc của riêng anh.

Một con người phức tạp.

Chẳng bao giờ nắm giữ được thứ gì trên đời.

Nghe một bản nhạc dài, dư âm cứ kéo lại khiến anh muốn buông tay.

“À thì, em không cần anh nữa, anh sẽ lại ra đi thôi...”

Chẳng phải em, sẽ là người khác... Mặc Nhiên, chắc không phải là em nữa rồi.”

Mặc Nhiên là có thật.
Mặc Nhiên bảo em sẽ đi cũng là có thật.

Tôi thì...
chỉ ước lời Mặc Nhiên nói không phải là sự thật.
Là n đã u tiên trong đời tôi ước người ta lừa dôi mình.
Nê u vậy.

Mặc Nhiên sẽ không bỏ tôi đi. Tôi sẽ giữ được thứ yêu thương hiế m
hoi mà tôi kiế m tìm bấ y lâu nay...

Chút hạnh phúc nhỏ nhoi nhưng to lớn còn sót lại trên đời dành cho
tôi.

Tôi ước.

Ôm em.

Hôn em.

Vào lòng.

Tôi ước con mơ này không tỉnh...

- *Tử Hàn* -

Chúng ta, ai cũng có cái ước muố n đại khờ rã ñg ai đó sẽ ở bên ta
mãi, chẳng rời xa.

Nhưng cái gì cũng có điểm dừng của nó. Tình yêu hay bấ t cứ cái gì
cũng vậy.

Tôi từng học được cái triế t lý về ñ tình yêu của Mặc Nhiên.

“Em yêu họ thật, nhưng chỉ trong khoảng thời gian đó thôi.

Rồ*̣*i tới ngày kia, em hế*́*t yêu họ, em đi, vậy thôi...” Nhưng cũng thật khó mà chấ*́*p nhận mọi thứ đúng không?

Khi ta lỡ yêu ai rồ*̣*i, mà họ lại biế*́*n mấ*́*t. Ta chưa có được thứ ta cần là tình yêu tự họ, nên ta dỗi hờn, ta khóc thét mong họ ở lại.

Buồ*̣*n cười, mong muồ*́*n nhưng bấ*́*t lực. Con chim có cánh nó phải bay. Người ta hế*́*t yêu người ta sẽ đi mấ*́*t.

Tử Hàn ở lại, mỗi mình anh với tình yêu của mình.

Mặc Nhiên đi rồi. Đi vì quá tổn thương. Hay đi vì muốn trốn tránh
tôi.

Cô ấy nói tôi yêu đuối quá, không thể tựa vào. Cô ấy thì tổn
thương quá nhiều, không yêu tôi được nữa.

Tôi nói tôi yêu cô ấy.

Tôi cứ nghĩ sau nhiều năm tôi không còn nói được lời yêu. Không
dám nói yêu. Giờ tôi nói yêu cô ấy.
Cô ấy không tin.

Cũng phải.

Đàn ông trên thế giới này đều không đáng tin.

Tôi không trách cô ấy. Tôi chỉ trách tôi yếu hèn thôi.

Rồi tôi đi.

Lâu rồi tôi không đi như vậy. Đi cả đêm chẳng về.
Tôi không muốn bỏ mẹ thấy tôi yếu đuối.

Cô ấy khóc, cô ấy chảy máu vì tôi rồi. Tôi làm được gì đây. Thêm
một vết sẹo, vì tôi mà rỉ máu.

Puku hôm nay tôi chỉ có một mình.

Ngày mai nếu cô ấy có gọi như bao ngày. Chắc có lẽ tôi vẫn sẽ
nghe máy.

Nhưng không yêu được nữa.

- *Tử Hàn* -

Cái giá phải trả cho tình yêu son sắt, là tổn thương ta tự nhận về mình.

Chẳng riêng Tử Hàn. Mặc Nhiên có lẽ cũng đã đau đớn đủ đường khi yêu anh.

Yêu những tổn thương mà anh có. Nên cô cũng chịu những tổn thương đó giùm anh.

Khi nước mắt trào khô rồi. Cô phải tìm đường đi riêng cho mình.

Là rời xa anh...

Rời xa những tổn thương anh đang có.

Để hi vọng, để ước ao... ai đó yêu thương cô hơn anh. Nhưng đừng, đừng đau như vậy.

“Tình yêu, thật khó khăn quá mà...”

Ngày gió thổi.

Mặc Nhiên chuẩn bị hành lý ra sân bay.

Cô ấy rời xa tôi. Rời xa nơi này.

Cô ấy nói đi rồi không về nữa.

Mà cũng có thể lúc nào đó sẽ về, tìm tôi.

Tôi không giữ cô ấy được.

Cũng không níu cô ấy được.

Cô ấy chỉ thích là của riêng mình.

Không phải của tôi.

“Em thương anh... nhưng em không có yêu anh.”

Cô ấy nói vậy. Khóc nữa. Tỏn thương nữa.

Tôi lại biết trước tương lai sẽ như thế nào, mọi thứ sẽ ra sao. Nhưng vẫn muốn nó không như vậy.

Tôi muốn tôi yêu cô ấy. Và cô ấy yêu tôi.

Dù một ngày, một tháng, hay là một năm. Được một chút, là may lắm rồi.

“Mặc Nhiên đi rồi... ai sẽ yêu thương tôi...”

- Tử Hàn -

Tử Hàn ngồi một mình trong quán café quen thuộc. Nơi lần đầu tiên anh và Mặc Nhiên gặp nhau. Các café đã vui đi một nửa. Ngoài trời thì lát phát mưa. Dầm nặng hạt hơn.

Uớt nhòa.

Anh cảm thấy mình là kẻ thất bại.

Luôn thất bại trong tình cảm.

Anh lý trí trong cuộc sống bao nhiêu, thì lại yếu mẽ trong tình cảm bấy nhiêu.

Có lẽ đó là cái giá phải trả.

Cái giá, cho một tâm hồn cô đơn.

Là ánh hào quang của cuộc sống.

“Ngày mai anh có thể không có em, nhưng rồi anh sẽ có tất cả. Ngoại trừ em.”

“Hà Nội mưa phùn lạnh, người ta bỏ rơi tôi.”

- Tử Hàn -

Hà Nội ngày hôm nay lạnh lắm.

Mặc Nhiên giờ này chắc sắp sửa bay. Cô ấy đi thật rồi.

Trước khi đi cô ấy hỏi tôi: **“Anh muốn em quay trở lại không?”**

“Anh, vẽ cho em một bức hình được không?”

“Anh, em thương anh.”

Tôi ngồi ở góc nhỏ của quán café cổ kính, với đồng hồ giấy và bút, với tâm hồn cô đơn, nhìn cô ấy gõ những dòng chữ nhỏ qua chiếc điện thoại gửi sang cho tôi.

“Mặc Nhiên à! Anh chưa bao giờ muốn em đi. Em ở lại được không?”

“Không chỉ vẽ, anh có thể chụp em được không?”

“Em, anh yêu em, được không?”

Mặc Nhiên bảo. **“Em không muốn yêu anh. Em chỉ muốn làm người thân của anh thôi.”**

Mặc nhiên không biết rằng. Người thân, có bao giờ thấy tôi yếu đuối hay gục ngã đâu. Người thân... có bao giờ sẽ chia đâu... **“Chỉ yêu mới có thể...”**

Em đi rồi... khi về... liệu tôi còn có thể sẽ chia.

Em gái à.

Mặc Nhiên à.

Đừng buồn bình nữa.

Yêu đi được không...

- *Tử Hàn* -

Tử Hàn hét lên. Trong vô vọng. Trong màn đêm.

Chẳng ai nghe. Không ai thấy.

Thi thoảng tôi và Mặc Nhiên giận dỗi nhau. Đôi khi là vì một lý do rất đở hơi nào đó. Kiểu như... tôi chụp ảnh một cô gái rồi cười nói với họ, hoặc cô ấy cười nói với người đàn ông khác mà bỏ quên tôi.

Chúng quy lại cũng chỉ vì chúng tôi quá thương nhau, nên ích kỷ, giữ đồ i phương làm của riêng cho mình.

Cũng có lẽ vì thế mà tôi chẳng giận cô ấy lâu được. Dù có chuyện gì, tôi cũng có thể xuống nước xin lỗi, dù đúng dù sai, khi làm cô ấy khóc, tôi đều u thấ y mình có lỗi.

Cô ấy thì... dù bướng bỉnh cứng đầ u đế n má y, dù giận dỗi tôi đế n má y, cũng chẳng thể bỏ rơi tôi được.
Khóc dài, nhớ tôi cô ấy lại gọi.

“Anh... ôm em.”

Chỉ một câu nói đấ y thôi. Tôi thấ y cả thế giới này sai.
Cô ấy đúng.

Rồ i tôi lại mỉm lòng, chẳng giận lâu được nữa.

“Chúng tôi cứ thương nhau như vậy.”

Mặc Nhiên về` rồ i.

“Hà Nội bé... tình người bát ngát.”

Tôi thì cứ cố giữ để mọi thứ cân bằ ng thôi. Đôi khi là quá sức.

“Liệu. Chúng tôi có là của nhau?”

- *Tử Hàn* -

Hà Nội ngày hôm nay lạnh lắ m.

Tôi cứ lang thang khắp các ngõ ngách, mong rằng rồi khi nào đó, chúng tôi sẽ tình cờ nhìn thấy nhau. Như những mảnh ngôn tình trong phim Hàn Quốc.

Rồi chúng tôi sẽ thứ tha cho nhau, bằng cái ôm, bằng nụ hôn.

Rồi yêu thương sẽ trở lại về với vị trí vốn có của nó.

Tôi sẽ yêu cô ấy nhiều hơn, bỏ qua những bướng bỉnh khó chiều, chấp nhận những sai lầm của tôi, của cô ấy.

Chúng tôi sẽ là của nhau.

Không chỉ là thể xác, còn tinh thần, còn yêu thương.

Tôi muốn quay lại.

Nhưng Hà Nội lạnh quá.

Những chuyện tình, thì thường chẳng có happy ending như trên phim.

Cô ấy mất tôi.

Tôi mất cô ấy.

“Hay cô ấy buông tay. Còn tôi rời bỏ?”

“Một giấ c ngủ ngoan. Em à! Ngủ ngoan nhé!”

- *Tử Hàn* -

Kê t thúc một ngày học. Tôi về nhà với cái đầ u trồ ng rồ ng và thân xác uể oải.

Người ta hay nói là **“thân xác hàng mã”** ý mà.

Ngày hôm nay thật tệt.

Mặc Nhiên đau. Cô á y lại cửa dao vào tay nữa rồ i. Vì tôi.

Mặc Nhiên lại khóc. Cũng là vì tôi, nhưng có lẽ cô á y khóc vì giận tôi hơn là thương tôi.

Tôi nhắ n tin rồ i. Nhưng giồ ng như tôi đang nói chuyện một mình với một số ố điện thoại không người dùng. Duy là thuê bao vẫn tồ n tại.

“Em ăn sáng rồ i hắ ng làm.

Nhớ ăn trưa đầ y đủ.

Ăn tồ i đi nhé.

Em ngủ ngoan nhé.”

Những tin nhắ n đi, hiế m hơi lắ m mới có tin nhắ n đáp lại. Đa phầ n là tổng đài 090 hoặc thông báo của ngân hàng về ệ việc trừ lệ phí tài khoản.

Cũng có đôi lúc cô á y nhắ n tin đáp trả.

Tôi vui lắ m.

Nhưng lại là những tin nhắn lạnh lùng, cô xa lánh.

Không còn **“Anh, ôm em”** hay **“Anh, em nhớ anh”** nữa rồi.

Tôi dần không còn hi vọng nữa rồi.

An Yên bảo tôi buồn quá, nên người phụ nữ đó phải chịu gánh nặng của chính tôi.

“Đa phần họ không chịu được em đâu... mà y ai chịu được... mà y ai chịu hiểu...”

Tôi thì... chỉ muốn gặp cô ấy thôi.

Cứ cảm giác như. Một cái ôm, là có thể xóa bỏ tất cả khoảng cách giữa tôi và cô ấy.

Nhưng hình như đây căng quá rồi.

Và...

Mặc Nhiên dần không muốn quay lại. Cũng chẳng muốn gặp tôi.

Tôi có nên sống lại không nhỉ? Hình như mình tình cảm quá thì phải?

Cô ấy nói tôi chỉ biết đổ lỗi cho cô ấy mà thôi. Cũng phải!

Cô ấy sợ tôi làm cô ấy tổn thương, không cho tôi tới gần. Cũng phải!

“Tôi không hiểu cô ấy!”

Đúng rồi.

“Bạn không hiểu người bạn yêu thương, nếu họ im lặng.”

Phải rồi.

Tôi còn không biết cô ấy nghĩ gì! Yêu ai cơ mà?

Nhưng tôi biết.

Rồi tôi cũng quên cô ấy. Nếu như cô ấy không xuất hiện trong cuộc đời tôi. Như bao người đàn bà khác. Mà thôi.

“Nụ hôn trao tay, nhầm người, sai thời điểm.”

Tử Hàn luôn sợ mình yêu nhầm người. Nhưng rồi cái gì đến cũng phải đến, anh luôn yêu thương mà chẳng thể tự kiểm soát bản thân mình.

Đến khi mệt mỏi và đau khổ đủ rồi. Anh mới nhận ra mình đang trao yêu thương cho nhầm người, sai thời điểm và chẳng đúng lúc.

Nên mọi thứ, mặc nhiên cứ tệ hại, mệt mỏi và đốn đau.

Chúng ta. Con người. Cứ mãi miết chọn, rồi chọn hoài, chọn mãi, chẳng bao giờ đúng cái ta có.

Luôn là thứ gì đó mà lý trí ta không thể kiểm soát.

Tình yêu mà, lý trí đâu.

Hôm rồi tôi thấy Mặc Nhiên để relationship trên Facebook. Tôi hỏi cô ấy:

“Em để rela với ai đó?”

- **“Với mình.”** Cô ấy trả lời.

Tôi nghĩ một lúc rồi hỏi.

“Em. Có muốn relationship với anh không?”

- **“Anh có muốn cưới em không?”**

Tôi im lặng.

Nghĩ rằng.

“Muôn chứ! Muôn lắm chứ! Nhưng tương lai thì biết làm sao được.”

Rồi tôi chúc cô ấy ngủ ngon.

Còn cô ấy.

Dường như muôn nói gì đó. Không phải với tôi.

“Tôi. Tự relationship với chính mình thôi mà...”

“Luôn có một người phụ nữ, tốt với ta, yêu thương ta, một lúc nào đó.”

- Tử Hàn -

Ngày tôi và Mặc Nhiên còn gặp được nhau.

Tôi nhớ có lần, sau khi hai đứa đi ăn về. Tôi dùng xe mua nước mía.

Tôi thích uống nước mía lắm. Hẳn nhiên rồi. Tôi cũng đã từng đứng quay nước mía cho mẹ. Cũng đã từng đứng bán nước mía cho mẹ.

Nhưng lần này, cốc nước mía không đem lại may mắn cho tôi.

Xe chết máy. Chiếc xe ga hào nhoáng phút chốc trở thành thứ vô dụng và công kềnh khi không có chân đề. Có vẻ như ắc quy đã hết.

Cũng may, cách đó 500m tôi có quen một cửa hàng sửa chữa xe máy. Bớt tôi cũng từng là thợ sửa xe, nên ông cũng có một vài người bạn xung quanh đây. Tôi xuống xe, dắt bộ.

Mặc Nhiên cũng xuống xe. Cô đưa đôi bàn tay nhỏ bé của mình đẩy chiếc yên sau.

Tôi xoay tròn mắt nhìn cô ấy.

“Em không cần đẩy đâu. Cũng không nặng mà.”

Mặc Nhiên cười.

“Em biết. Em giả vờ đấy. Làm thế này cho nó quen rữ!”

Nói rồi cô ấy lại đẩy.

Tôi mỉm cười.

Một vài giọt mồ hôi chảy xuống. Không phải chỉ của riêng tôi.

Tôi tự hỏi mình: **“Còn có cô gái như vậy tồn tại trên đời sao?”**

“Em! Có thể hiện hữu một chút được không?”

- Tử Hàn -

Mặc Nhiên.

À!

Hôm nay tôi sẽ không kể về Mặc Nhiên nữa, không kể về cô ấy và con mèo của cô ấy nữa.

Tôi muốn dành ngày hôm nay cho tôi. Riêng hôm nay thôi.

Một ngày để tự thấy mình đáng thương và tội nghiệp.

Một ngày, để tôi được nghĩ cho chính mình.

Hà Nội tháng Tám.

Mưa hoài không ngớt.

Hôm nay tôi dính mưa, hai lần, ướt hết cả người. Và có vẻ như đang ốm.

Cô ấy vừa gọi. Nhưng tôi không nghe máy. Ngày hôm qua cô ấy gọi. Tôi cũng không nghe máy.

Chắc cô ấy lại gặp ác mộng. Tôi bỏ đi. Tôi biến mất. Cô ấy khóc. Như mọi lần. Vào lúc ba rưỡi sáng.

Chỉ là tôi quá kiệt sức, thể xác đã quá giới hạn với những suy tư về cô ấy, những người con trai xung quanh cô ấy, về công việc và cuộc đời.

À!

Tôi biết cô ấy gọi, nhưng không nhắc nổi chiếc điện thoại lên khỏi mặt đất đấy chứ. Mà cũng chẳng muốn nhắc.

Lúc đó tôi chỉ nghĩ có nên nhắc máy hay không. Và tôi đã không cố để tỉnh giấc. Không cố để lắng nghe cô ấy.

Tôi chợt nghĩ.

“Cô ấy chỉ nhớ tới mình lúc cô ấy tệ nhất thôi thì phải, khi cô ấy khóc.”

“Cô ấy nói thương mình, nhưng lại không muốn gặp mình.”

“À! Cô ấy muốn gặp mình, nhưng không thể dành thời gian năm phút mỗi ngày để làm điều đó. Cô ấy nói cô ấy bận. Đi chơi và nhắn tin với người khác.”

“Cô ấy nói nhớ mình.”

“À! Ngày nào mình cũng nghe được câu đó, nhưng lại không cảm giác được điều đó.”

Cảm giác mình ngu ngốc.

“Mình đã bao giờ nường nhin nuông chiều một cô gái đến vậy đâu?”

“Tại sao mình lại cho cô ấy cái quyền đó?”

“Tại sao cô ấy đúng còn mình lại sai?”

“Tại sao cô ấy khóc, cô ấy rạch tay và mình là người an ủi?”

“Cô ấy bảo tất cả đều do mình, những vết cứa, những giọt nước mắt. Khóc vì anh!”

“Nhưng anh là cái gì trong cuộc đời của em?”

Người chẳng xuất hiện nổi năm phút trong cuộc đời nhau.

“Tôi cũng chẳng biết mình là ai. Trên cuộc đời này.”

Tử Hàn đặt câu hỏi.

Nhưng không có câu trả lời.

Luôn là vậy. Luôn là thế.

Chúng ta chẳng bao giờ có câu trả lời xem mình là ai.

Cho đến khi người khác nói cho ta điều đó.

Điều hiển nhiên của cuộc sống.

“Ta chỉ là ta thôi mà....”

- *Tử Hàn* -

Trong thế giới của Mặc Nhiên.

Chẳng ai biết tôi là ai.

Từ lúc tôi kể. Cũng chẳng ai quan tâm tôi là người như thế nào.

Họ cứ đọc, cứ ngắm và chỉ thấy Mặc Nhiên mà thôi.

Còn tôi thì sao nhỉ?

Hay mặc nhiên trong đầu họ nghĩ rằng: **“Thế giới này chỉ có phụ nữ là đau khổ. Mặc Nhiên thật đặc biệt.”**

Đàn ông, không nằm trong số đó.

Còn tôi thì sao?

“Tôi tự hỏi tôi là thứ gì. Tại sao tôi lại cố gắng?”

“Sau tất cả. Ai mới là người tổn thương nhiều hơn?”

“Hận thù nào rồi cũng có thể chấp nhận được. Khi trưởng thành, con người ta tự khắc dành yêu thương cho nhau. Nhiều hơn.”

Phút chốc, Tử Hàn để tình cảm lu mờ lý trí. Anh quên mất mình là ai, mình làm được những gì. Quên được mình đã từng yêu và tổn thương. Để trân trọng mọi thứ mà anh đang có.

Quên đi rồi. Anh bất cần tất cả. Ngay cả những yêu thương nhỏ bé mà anh không thể giữ được nếu anh không cố gắng.

Khi con người ta hò hững với nhau... họ dần quên mất dấu ấn của nhau trong cuộc đời.

Như tôi, như Mặc Nhiên.

“Như những yêu thương mà chúng ta đã từng lãng quên ngày trước...”

Có người hỏi tôi: **“Anh yêu nhiều chưa? Có hận thù ai không?”**

Tôi chỉ trả lời.

“Yêu nhiều. Hận thì không.”

Nếu không có họ.

Có lẽ, tôi chẳng thể gặp Mặc Nhiên. Và thương cô ấy...

Dù cho ngày mai, cũng có thể, sẽ thành người cũ của nhau.

“Em à! Mình thương nhau hơn một chút được không?”

“An Yên. Bình yên.”

Đi tới một quán café. Uống một tách trà nóng. Nhìn người ta đi qua đi lại. Tôi hay vậy. Rồi lại nghĩ vẩn vơ về cuộc sống. Về con người. Về sự cô đơn mà chúng ta đang tiếp nhận.

Đề rồi mỗi người. Một cái màn hình điện thoại.
Chẳng ai thuộc về ai trên cuộc đời này.

- Tử Hàn -

An Yên.

Ngày Chủ Nhật. Tôi đi lang thang trên con phố cổ. Rẽ phải qua con đường giữa ven hồ rồi ghé vào quán café quen thuộc tôi hay tới.

Đó là quán café của An Yên.

Chị hơn tôi hai tuổi.

Chị xinh đẹp và giỏi giang.

Tôi quen chị qua một người bạn.

Chúng tôi đồng điệu. Và có lẽ chúng tôi hiểu nhau.

An Yên còn độc thân.

Lúc quen chị tôi vẫn có người yêu.

Giờ tôi không có người yêu.

Chị vẫn độc thân.

Tôi tới và làm phiền chị.

Ngồi thu lu ở cái góc nhỏ của quán. Nhìn mọi người ra ra vào vào, từng đôi từng cặp. Đến rồi đi, giận hờn rồi lại tay trong tay mà bước.

Hút điếu thuốc.

Tự xem tarot cho bản thân mình.

Mọi thứ vẫn vậy, yêu đương vẫn thế.

Bế tã c. Đường cùng.

Tôi bảo An Yên:

“Em nhớ cô ấy quá. Nhưng chẳng biết làm sao gặp được.”

“Thì đến nhà. Bấm chuông rồi gặp thôi.” An Yên nói. Về mặt lạnh tanh.

“Giá mà mọi thứ dễ như thế!”

“Là em tự làm phức tạp mọi thứ lên thôi.”

“Chị bảo nhé: Hãy tự tưởng tượng rằng. Cả thế giới này đơn giản. Mình em phức tạp. Người khác không thể hiểu em, vì em quá phức tạp. Đương nhiên, em sẽ vật lộn với nó. Như thế em không thể tồn tại nếu em quá khác biệt.

Nên nếu muốn tồn tại. Em phải đơn giản hơn.” - An Yên nói.

“Mọi thứ đơn giản như lời nói thì tốt rồi. Ngày mai thức dậy em sẽ thật đơn giản cho có người yêu.”

An Yên cười.

Chúng tôi đang nói về Mặc Nhiên.

Tôi không gặp được cô ấy. Có lẽ cô ấy bận. Mà cũng có thể chẳng muốn gặp tôi nữa.

Nhưng cô ấy lại nói muốn gặp tôi.

Chỉ là tôi tự cảm nhận tất cả bằng những cảm xúc tôi đang có.

Trước tôi nghĩ tôi toàn đoán sai.

Nhưng từ lúc chia tay người yêu cũ. Tôi thấy mọi cảm giác của mình đều đúng. Chỉ là mình cố biện hộ rằng nó sai mà thôi.

Nên tôi đang cố nghĩ rằng mình đoán sai. “Chỉ là Mặc Nhiên của tôi bận thôi. Rồi một ngày kia, tôi sẽ được gặp cô ấy.”

“Mà cũng có thể không.”

Duyên hết. Bởi người ta hết yêu.

“Hoặc hết hi vọng.”

Tôi kiêu bị hết hi vọng ý.

Tôi bảo chị:

Chị biết không? Em và người yêu cũ. Mỗi khi em giận cô ấy. Em gặp cô ấy. Chúng em làm tình. Và em sẽ lại bỏ qua mọi thứ lỗi lầm mà cô ấy mắc phải.

Nhưng. Đến cái ôm. Hay thậm chí gặp mặt đôi chút, với Mặc Nhiên. Em còn chẳng có.

“Có lẽ họ cố quên. Vì em quá tệ.”

Và ngày mai. Em cũng không biết nữa.

“Những cái ôm không vụ lợi.”

Tôi cần cái ôm. Khi tôi mệt mỏi.

Nhưng người ta lại không muốn thế.

Họ nghĩ ôm là yêu.

Với tôi. Ôm chỉ là cái gì đó an ủi nhau thôi mà.

Đừng hất hủi yêu thương... khi ai đó cần một điểm tựa.

- *Tử Hàn* -

An Yên từng ôm tôi.

Một cái ôm không mục đích.

Tôi nói tôi mệt mỏi.

Và chị ôm tôi.

Tôi chẳng yêu cậu điều gì đó. Nhưng chị vẫn ôm tôi.

Đó là cái ôm tôi nhớ mãi.

“Cái ôm cho đi mà không cần tôi đáp trả.”

Mặc Nhiên cũng vậy.

Cô ấy muốn ôm tôi.

Nhưng là lần cuối.

Cô ấy nói, gặp nhau rồi, em sẽ ôm anh. Nhưng là lần cuối.

Cô ấy nói. Rồi block Facebook tôi.

Cô ấy đã hứa gặp tôi. Và đơn giản cô ấy muốn thực hiện lời hứa đó.

“Đàn bà, khi họ tổn thương quá nhiều vì người đàn ông họ yêu, tự khắc họ sẽ buông tay.”

Tôi thấy bản thân mình thật tệ.

Rõ là tôi chẳng làm gì được cho cô ấy ngoài những tổn thương và căm rứt.

Không tiển, không hoa, không những món quà như những người đàn ông khác.

Thậm chí đến một cái ôm, một cái hôn tôi cũng không còn có cơ hội nữa.

Tôi muốn gặp. Nhưng lại không muốn đó là lần cuối. Tôi nói với cô ấy:

“Nếu em muốn đó là cái ôm cuối cùng. Anh nghĩ chúng ta không nên gặp nhau nữa thì hơn. Em đỡ mệt. Còn anh, đỡ hi vọng.”

Cứ thế chúng tôi kéo nhau ra xa dần, xa dần.

An Yên nói với tôi, rằng tôi hãy xin lỗi cô ấy đi. Tôi không làm thế.

Chúng tôi xa quá rồi. Mà, cũng đã gần bao giờ, chỉ là tôi tự huyễn hoặc thôi.

Kể cũng tốt.

Tôi từng nói với cô ấy: “Mặc Nhiên ạ, chúng ta là đôi dưa lếch. Để thương em, chắc anh sẽ phải cố gắng rất nhiều.”

Nhưng chưa kịp cô ắ gắ ng. Thì chúng tôi đã chẳng còn là gì của nhau.

Ngày tháng Tám.

Thuồ ắ hể t. Lại mua gói mới.

Tình yêu đi.

Chắ c có tìm được thứ thể thay?

“Chia tay.”

Vậy là chúng tôi chia tay rồi. Thêm một người nữa.

Một Mặc Nhiên nữa lại biến mất.

Tôi yêu ai. Rồi ai cũng rời xa tôi cả.

- *Tử Hàn* -

Suy cho cùng. Tình yêu của chúng tôi quá trái ngược.

Trái ngược vì nó quá giống nhau.

Cô ấy là Kim Ngưu bướng bỉnh.

Còn tôi là Song Tử ương ngạnh chẳng nhường ai.

Chúng tôi đều hiểu thắng trong tình yêu cả.

Hẳn nhiên, nếu muốn tiếp tục, sẽ có người phải nhún nhường.

Nhưng...

Tôi không làm được nữa.

Giá như...

Yêu thương của cô ấy hiện hữu hơn một chút.

Thì thế giới này.

“Tôi trao cô ấy cả.”

Ừ đây. Mặc Nhiên đi mất. Tôi lại cô đơn một mình với mọi thứ.

Chúng tôi đều chiến thắng cả. Nhưng với tình yêu.

Chúng tôi thua cả rồi.

“Em mệt. Tôi mệt. Anh mệt.”

Chỉ là anh cần yêu thương thôi mà. Sao em phải nặng nề mọi thứ thế?

Anh sẽ thay đổi, anh có thể thay đổi.
Vì người anh yêu.

Tại sao em... không thể?

- *Tử Hàn* -

Ngày hôm nay mưa.

Tôi đi một đoạn đường dài, lên ngõ i trên quán café của An Yên.

Mười giờ tối i. An Yên vẫn chưa tới.

Cái giá tôi phải trả vì sự đoạn tình với Mặc Nhiên là một cái ôm dành cho An Yên.

Chị giận tôi lắm.

Tôi bướng bỉnh quá mà, chẳng bao giờ nghe lời khuyên của ai.

An Yên bảo.

“Phụ nữ là thế, họ chỉ giận em thôi. Block u, chỉ là họ giận đối em thôi. Unfriends mới là kẻ t thúc.”

Tôi chỉ nói: **“Em mệt rồi...”**

Tôi cũng đã cố, như bao người khác. Nhưng cô ấy vẫn vậy, cứng đầu và bướng bỉnh, luôn cho rằng mình đúng, còn tôi sai.

Mà đúng sai cũng chẳng quan trọng nữa rồi. Cô ấy không còn muốn thấy tôi nữa. Yêu thương cũng tan hết rồi. Mặc Nhiên của ngày trước dần biến mất khỏi cuộc sống của tôi. Không tin nhắn, không điện thoại, không giận hờn trách móc.

Mà có khi vậy lại tốt. Cô ấy không yêu tôi nữa. Cũng không còn vết thương nào vì tôi nữa. Cũng chẳng khóc vì tôi nữa. Cô ấy vẫn cười, vẫn làm bánh cho người cô ấy cho là quan trọng, vui vẻ với những người mới quen.

Tôi cười.

Tôi của ngày trước lại về đây rồi.

Cười và chấp nhận một cách ngu ngốc để người ta ra đi.

Vì lẽ... trông thấy họ hạnh phúc khi không có mình ở bên.

An Yên bảo: **“Chẳng ai yêu được em đâu...”**

Có lẽ đúng thật.

Và cái ôm của An Yên khiến tôi nguôi lòng.

Cuối ngày, người ta bỏ tôi đi hết, xe chết máy, mười hai giờ đêm. May ghê. Tôi vẫn còn cái ôm của một người bạn.

“Chỉ là, mưa thôi mà. Ướt một tẹo, ốm một tẹo. Rồi sẽ không sao. Em nhỉ?”

Rồi ai cũng hạnh phúc cả. Không phải anh thôi.

“Những giấc mơ, chẳng bao giờ thành sự thật.”

- Tử Hàn -

Hôm qua thức hơi khuya.

Nên hôm nay dậy muộn.

Vươn vai mà thấy mệt nhoài. Đêm qua mơ về một cô gái, một giấc mơ dài thiết dài. Mơ thấy yêu cô ấy. Đau khổ vì cô ấy. Điên loạn vì cô ấy.

Chẳng nhớ cô ấy trông như thế nào, xinh đẹp ra sao. Mọi thứ đều mờ mịt.

Ừ thì giấc mơ nào chả thế. Có bao giờ rõ ràng đâu.

Mà khoan đã. Có phải mơ không nhỉ?

Tôi nhoài người với lấy cái điện thoại vút lăn lóc trên giường. Xem thử xem sao!

“Ồ! Có một tin nhắn.” – Tôi thả m nghĩ.

Rồ i thở dài.

“À thì. Như mọi khi. Tổng đài thôi mà...”

Rồ i.

Tiếng chuông điện thoại reo.

An Yên gọi.

“Alo... dậy chưa? Café với chị không nhóc? Đẹp trời như thế này mà lại ngủ nướng là sao. Dậy mau.”

Tôi mỉm cười. **“Chí ít. Vẫn còn có người hiện hữu.”**

Chắc hẳn tôi đã mơ một giấc mơ dài.

“Mặc Nhiên ở đó.”

“Tình yêu nào rồi cũng có thể kết thúc, và người đi đến cuối con đường, luôn có thể là người khác.”

- Từ Hàn -

Ngày cô ấy làm bánh tặng người khác. Tôi biết chứ. Nhưng chỉ không rõ, chiếc bánh đó dành cho ai.

Cho đến khi bạn tôi viết lời cảm ơn, gửi lên wall Facebook của cô ấy. Tôi vỡ òa. Tôi sụp đổ.

Sự chờ đợi của tôi nhiều tháng ngày qua trở lên vô nghĩa. Tất cả yêu thương của tôi không sánh được với sự trẻ đẹp của một người đàn ông...

Tôi không nhớ rõ nữa, bởi tôi xóa hết rồi. Đại khái. Cô ấy nói với tôi. Gọi cho tôi nhiều. Chung quy cũng chỉ để bảo: **“Anh đừng phá hoại em. Em thích anh ấy. Như em thương anh.”**

Tôi cười xòa.

Từ Hàn cười xòa. Trái tim anh ta tê tái đến độ không một giọt nước nào có thể chảy xuống. Đóng băng hết thảy.

“Yêu thương gì đâu, giả dối cả.”

Từ Hàn nói.

Mặc Nhiên ngắt lời. **“Phải. Yêu thương đó.”**

“Em nghĩ, anh tệ đến thế sao?” – Từ Hàn nghĩ mà không cất lên lời.

Anh ta im lặng, cầm điện thoại xóa số của cô trên danh bạ.

“Một Mặc Nhiên nữa lại xuấ t hiện...”

Nhưng bạn biế t đầ y.

Không phải, yêu thương nào cũn g tươi đẹ p như đờ ng xanh. Không phải câu “Em yêu Anh” nào cũn g chân thật.

“Cô Tịch.”

Không phải Mặc Nhiên. Mặc Nhiên khiếm tôi yêu. Cô Tịch khiếm tôi thương. Yêu và thương khác nhau.

Tôi có thể ôm cô ấy vào lòng. Hôn cô ấy. Nhưng không phải tình yêu. Cũng không phải nỗi nhớ. Là sự sẻ chia. Vậy thôi mà.

“Em à! Yêu thương nhiều chút được không?”

- Tử Hàn -

Tôi quen Cô Tịch ấy đã lâu. Cô ấy không sống ở đây, tại cái thành phố nhỏ bé cô đơn này.

Cô ấy về nước.

Cô Tịch hỏi tôi về Mặc Nhiên. Mặc Nhiên có thật không, Mặc Nhiên là ai?

Anh có hơi tiếc không, có hơi hận không, có muốn quay trở lại không?

Tôi chỉ bảo với Cô Tịch rằng:

Phụ nữ như cô ấy. Da trắng, mắt xinh, thân hình mét bảy. Hẳn nhiên nhiều đàn ông thích. Anh cũng thích. Nhưng chắc chắn anh sẽ không tiếc người như cô ấy.

Vì sắc đẹp hẳn nhiều người có thừa.

Anh quen không ít. Cái đẹp anh gặp qua còn nhiều gấp mấy lần sắc đẹp mà cô ấy có. Anh chẳng nao lòng trước họ. Có gì cô ấy có thể làm tim anh chao đảo bởi sắc đẹp mà cô ấy mang?

Thứ khiên anh gục ngã chính bởi tình yêu ấy, là tâm chân tình người ta trao cho nhau lúc khôn đốn, hoạn nạn.

Hẳn nhiên anh tiếc cô ấy nếu cô ấy trao anh thứ đó thật.

Nhưng nếu tất cả chỉ là giả dối thì việc gì anh phải tiếc?

Anh tiếc em hơn chứ.

Em ngoan nghề ch, chẳng giỏi quan tâm. Nhưng chí ít, em ôm anh lúc anh mệt mỏi. Em cầm tay anh mỗi lúc qua đường. Tự em làm thế, chẳng cần anh đòi, cũng chẳng cần anh hỏi.

Anh thấy mình như không thể chở che ai, nhưng có thể chở che em.

Anh thấy mình vô dụng với tất cả, nhưng với em vẫn là có ích.

Một cái kéo áo nhẹ thôi. Không nói, anh tự nghĩ: “Anh à! Dắt em đi với!”

Vậy là đủ, khiên anh vĩ đại lắm rồi.

Suy cho cùng. Đàn ông bọn anh. Chỉ muốn vĩ đại. Trong mắt người phụ nữ của riêng mình thôi.

“Chỉ em thương anh là đủ.”

- Tử Hàn -

Mặc Nhiên có lần nói với tôi: **“Em tan nát lắm rồi, em không cần anh thương hại em, cũng không cần anh yêu em. Chỉ em thương anh là đủ.”**

Tôi chẳng nói gì. Chỉ nghĩ: **“Em thật ngu ngốc.”**

Em đâu có biết. Người như anh. Có bao giờ, quan tâm tới việc em đã ngủ cùng ai, bao nhiêu người. Thứ anh quan tâm. Chỉ đơn giản là... hiện giờ... anh thương em. Vậy thôi.

Trái đất có quay vòng, trái tim em có tổn thương. Cũng chỉ là thứ, khiến anh yêu em nhiều hơn.

Mặc Nhiên chẳng hiểu điều đó.

Chưa bao giờ hiểu.

Đề rồi, cô ấy không còn là Mặc Nhiên của tôi nữa.

“Không phải thể xác, mà là trái tim đã không còn yêu thương.”

“Mặc Nhiên hẳn nhiên không phải người tốt nhất. Cũng chẳng phải người tuyệt vời nhất. Chỉ đơn giản là cô ấy đến đúng thời điểm nhất. Vậy thôi.”

- Tử Hàn -

“Tất cả đã từng yêu, đã từng tổn thương. Nhưng để chấp và được cho nhau. Người ta cần nhiều hơn thế.”

- Tử Hàn -

Chúng tôi đã từng yêu.

Có thể nói... yêu nhiều, tổn thương cũng nhiều nữa.

Nhưng mỗi lần như vậy.

Chúng tôi lại yêu nhiều hơn. Cuộc sống say hơn. Như con nghiện.
Không thể bỏ thuốc.

Thay vì lựa chọn sự trưởng thành. Vứt bỏ.

Chúng tôi vẫn chọn yêu thương. Và tổn thương.

Mặc Nhiên trở lại rồi.

Nhưng là người khác.

Tử Hàn không biết. Được bao lâu.

“Tất cả đều có giá, duy chỉ có yêu thương là không thể đong đếm được bằng tiền. Người ta chẳng hiểu điều đó.”

- Tử Hàn -

“Không nên làm mọi thứ miễn phí. Đừng để bản thân hết giá trị lợi dụng. Ngay cả tình yêu, thứ không thể đong đếm được bằng tiền.

Đừng bao giờ cho đi miễn phí... Hãy đòi lại thứ tương đương!”

Tử Hàn hiểu điều đó. Nhưng biết bao lâu. Anh vẫn đại dốt cho đi. Không đòi lại.

“Chúng ta lý trí. Chúng ta tình cảm. Thế nào, thì chúng ta cũng thiệt thòi cả.”

“Đôi lúc người ta bị hụt hẫng, vì cái người ta cho đi họ không thể nhận lại. Nhưng chỉ lúc đó mà thôi. Lớn lên rồi, người ta sẽ khác. Cóp nhặt từng chút yêu thương ở bên mình.”

- Tử Hàn -

An Yên nói đúng.

“Bản thì sao thành sạch được.”

Tử Hàn thấy lòng tốt của mình lại bị lãng phí. Tâm tư của anh lại đổ cho chó ăn mất ròi.

Họ dúi trá cho đến phút cuối cùng. Nhưng họ không biết. Tử Hàn nắm cả thế giới trong tay.

“Những kí ức đã cũ, nhưng khi nhìn lại, người ta vẫn sẽ thấy yêu thương đó hiện hữu. Người ta không thể quên. Chỉ là người ta chấp nhận nó thoáng qua cuộc đời mình như một áng mây trôi cuối ngày.

Đi rồi. Không trở lại.

Mãi không trở lại.”

- Tử Hàn -

Hôm nay, tình cờ cô ấy like ảnh của anh.

Tử Hàn nhận ra. Mình đã không còn oán hận cô ấy như ngày cô ấy tổn thương anh nữa.

Vì suy cho cùng. Dù cô ấy có thích ai... thương ai... anh cũng không có quyền lựa chọn. Cô ấy không là của riêng anh.

Không của riêng ai ngoài chính bản thân cô ấy.

Cô ấy có quyền lựa chọn người tốt nhất cho cuộc đời mình...

Huống hờ, anh cũng chỉ là một sự lựa chọn không nên có trong cuộc đời cô ấy mà thôi...

“Ai cũng đều đáng thương cả. Nhưng kẻ yêu nhiều, là kẻ đáng thương hơn cả.”

- Tử Hàn -

Ngày trước Tử Hàn vẫn nghĩ: “Đàn bà nào cũng đáng thương cả. Cho đi, mất rồi không lấy lại được.”

Nhưng giờ Tử Hàn lại nghĩ: “Thứ đàn bà đáng thương. Chỉ có ở *Xin lỗi em chỉ là con đĩ* của Tào Đình mà thôi!”

Tử Hàn ép mình. Đừng tin những đón đau mà đàn bà vẽ ra cho anh thấy.

**“Nếu ta yêu thương nhau, cái gì cũng trở thành tươi đẹp cả.
Dù nó xa u xa.”**

- Tử Hàn -

“Em có chắc mọi thứ đẹp như em vẫn thấy không?” Tử Hàn nói.

Anh nhìn vào bức ảnh bông hoa mà anh vừa mới chụp.

“Cái gì cũng có giả dối cả. Tùy vào việc, ta tin vào nó bao nhiêu, chừng nào!”

“Đúng thời điểm.”

- Tử Hàn -

Đôi khi, phụ nữ thường tự hét lên rằng: “Con nhỏ đó có gì hơn tôi? Nó chẳng cao, cũng chẳng xinh, nhà cũng chẳng có điều kiện. Tại sao anh ấy lại bỏ tôi đi theo nó? Anh ta điên rồi, đui rồi, mù rồi!”

Thật ra đàn ông không mù. Có chăng, anh ta bị cái gọi là thời điểm che mắt mà thôi.

Phụ nữ không biết. Họ có thể xinh đẹp hơn, quýn rữ hơn, đặc biệt và nhiều tài năng hơn người mà họ căm ghét.

Nhưng họ lại không có một thứ mà người đàn ông kia cần:

Đó là: “Xuất hiện đúng lúc, đúng thời điểm.”

Họ có thể đặc biệt với nhiều người khác. Nhưng với anh ấy thì không còn nữa.

“Em! Có đến khi anh tôi tệ nhất không?”

“Cô ấy thì có.”

Tử Hàn nói, vút điếu thuốc đang hút dở. Tàn bay khắp mặt đất, vương vãi như tình yêu anh dành cho cô.

“Ai cằn ai, điề̀u đó thực sự quan trọng. Ai sẽ là người sẽ yêu hơn. Ai sẽ là người, chịu tổn thương cho tất cả.”

- Tử Hàn -

“Em nghĩ là anh cằn em sao? Trước kia thôi. Giờ thì không phải!

Đàn bà như em. Anh sẽ không chửi cũng chẳng mắ`ng.

Tấ`t cả những gì anh cằn, chỉ là im lặng.

Để lương tâm em că`n rút cả đời mà thôi.” Tử Hàn nói.

Lời nói đay nghiê`n mà lạnh lùng cô độc. Anh không cằn yêu thương đó nữa.

Còn Mặc Nhiên chỉ ước.

Anh chửi mắ`ng cô mà thôi.

“Chỉ cần quay đầu thôi. Chúng ta sẽ xa cách nhau, một vòng trái đất. Em biết không?”

- Tử Hàn -

“Phải nếm trải bao đau thương. Chúng ta mới tìm được thứ tình yêu không dối trá?”

Tử Hàn hỏi An Yên.

An Yên lắc đầu.

“Chắc là lâu lắm...”

“Nê u chỉ một cái giường, làm sao khiê n anh yêu em?”

- Tử Hàn -

“Kỳ lạ. Tình yêu của chúng ta. Bắ t đầ u bắ ng cái đầ u giường. Và kê t thúc cũ ng ở cái đầ u giường.

Anh không còn là trai tân.

Còn em thành dĩ.”

Tử Hàn nói với Mặc Nhiên đã cũ. Hả n nhiên đó không phải là Mặc Nhiên của bây giờ. Nhưng tương lai thì chẳng chắ c.

**“Anh muố n yêu thương em. Không phải là làm tình với một
cái xác không hồn.”**

- Tử Hàn -

“Anh muố n ngủ với em. Nhưng không phải như người đàn bà đó.

Anh không muố n em đi. Không muố n em ngủ cùng người đàn ông khác khi vẫn nói yêu anh.

Anh muố n em bên anh.

Đừng giả đồ i.”

Tử Hàn nói. Cắ n môi bật máu. Điể u thuố c nhuộm màu đỏ tươi.

**“Tình yêu như cơn gió, lướt qua tay, để lại giá lạnh và cô đơn.
Hạnh phúc trôi đâu mất tiêu.”**

- *Tử Hàn* -

Đi một đoạn đường dài sau khi gặp An Yên và một vài người bạn.

Uống hết chai bia.

Tử Hàn về nhà.

Một quãng đường dài.

Tai đeo headphone, nghe một vài bản nhạc buồn. Thi thoảng lại đưa tay ra hứng lấy tí gió, vớt lấy tí yêu. Mà bàn tay có tới năm ngón. Bón kẻ hở khiến anh không tài nào nắm bắt hết được.

Có yêu có hận.

Có người anh cũng buông được... có người thì vẫn cứ hận thù mãi.

Chắc có lẽ...

Có những nỗi đau không thể quên... những tổn thương không thể xóa hết.

Bởi mỗi người đến rồi đi, lại gây ra những vết đau khác nhau... thì phải?

“Tình yêu là ảo giác. Tình con mê, người ta sẽ không còn thấy ảo giác cuộc đời mình nữa. Anh không thấy em. Chắc có lẽ sẽ là người khác chẳng?”

- Tử Hàn -

Trải qua bao nhiêu trăng trâm cảm xúc. Tử Hàn cuối cùng cũng đã nhận ra sự ảo giác trong chính tâm hồn mình.

An Yên nói đúng. Luôn luôn đúng.

“Mặc Nhiên hẳn nhiên là có rất nhiều. Người này nói tiếp người khác. Nhưng An Yên thì chỉ có một.”

“Nhưng nếu một ngày An Yên trở thành Mặc Nhiên, thì liệu có An Yên khác xuất hiện?”

Tử Hàn tự hỏi mình. Không có lời đáp.

**“Mùa thu năm ấy, người ta đến rồi đi như cơn gió lạnh.
Cũng chẳng sao, tôi chịu lạnh cũng quen rồi.”**

- Tử Hàn -

“Mùa thu năm ấy.

Những tháng ngày tôi đã từng yêu.”

Tử Hàn viết từng dòng, từng dòng một trong cuốn nhật kí màu đen anh mới mua được trong lần đi với Cô Tịch khi cô còn ở Việt Nam. Trên tựa bìa có nhan đề: “Năm tháng yêu thương còn đâu.”

Tử Hàn viết những thứ mình nghĩ nhưng không thể nói cho ai khác vào đó.

Anh có đang hối tiếc không?

Trước anh nói. Anh không bao giờ hối tiếc.

Nhưng giờ anh lại tự hỏi lại mình: “Tôi có hối tiếc hay không?”

“Mùa thu năm ấy... những tháng ngày tôi từng yêu... giờ đi đâu mất? Chẳng còn ngọt ngào thương nhớ của xúc cảm khi xưa... thay vào đó những bon chen thường nhật của ngày tất nả ng.

Mùa thu năm ấy... giờ em ở đâu?

Xe hoa của người rồi.

Mùa thu năm ấy.

Mình tôi bước dưới mưa. Tay cầm điếu thuốc nghi ngút khói.

Tắ t lịm.”

Từ Hàn viế t tới đây. Dừng bút. Khép sổ. Dập điế u thuố c.

Anh biế t mình nên dừng. Khi yêu thương còn chưa vỡ vụn.

Đề đờ hó i tiế c. Đờ hoài mong.

“Tình yêu lãng mạn, chỉ có trong những câu chuyện cổ tích của cuộc đời.

Đôi lúc, trên phim cũng có.

Nhưng bộ phim nào. Cũng có kết thúc của nó. Tình yêu cũng vậy. Cũng thế. Chẳng hơn.”

- Tử Hàn -

Năm tháng đó. Tử Hàn cũng đã từng yêu.

Cũng nhẹ nhàng và lãng mạn như bao người.

Bánh và hoa, những lời có cánh. Chẳng anh đủ cả.

Anh không nghĩ được ai đó có thể lãng mạn như mình.

Nhưng càng lãng mạn bao nhiêu, anh càng tự chìm mình vào đường cùng của ảo giác.

Anh tự hỏi: “Trao đi bao nhiêu đó... sao người ta chẳng yêu anh như anh yêu họ?”

Rồi anh nhận ra. “Yêu thương muốn nhận, thì không thể trao bằng yêu thương...”

Tử Hàn không yêu nữa. Anh tập cách quên đi tình yêu với người khác.

Anh giữ trái tim cho riêng mình.

Nhưng anh cô đơn.

“Giữ tình yêu... không thể được tình yêu. Trao tình yêu... không thể được tình yêu.”

“Có một số người. Họ cô đơn từ khi mới sinh ra. Không phải thiếu cha thiếu mẹ, là thiếu một nửa của riêng cho mình.

Điếu thuốc ngọt quá.”

- Tử Hàn -

Tử Hàn cô đơn.

Luôn cô đơn.

Tử Hàn biết mình cô đơn. Dù có Mặc Nhiên hay An Yên bên cạnh.

Anh vẫn sẽ cô đơn.

Bởi lẽ. Cô đơn không phải là không có ai bên cạnh.

Cô đơn là cảm giác... không có ai thấu hiểu. Trống rỗng. Chờ đợi một điều gì đến, nhưng biết rằng nó sẽ chẳng bao giờ đến.

Là vậy. Là thế.

Chúng tôi cô đơn. Và chúng tôi cô độc.

Tử Hàn nói: **“Đôi lúc, tôi cần cái ôm của An Yên hơn tình yêu của Mặc Nhiên.”**

“Vì cái ôm, nó hiện hữu và dễ đòi hỏi hơn tình yêu. Tình yêu thì... cho rồi mà... Đòi nó... cũng khó lắm.”

“Cô ấy nói cô ấy nhớ anh, chẳng yêu tôi được. Giờ thì tôi cũng nhớ anh. Nhưng cô ấy đi mất rồi. Tôi sẽ yêu ai?”

- Tử Hàn -

Giờ! Anh cũng giống em rồi đấy!

“Thân trắng vấy đầy những vết nhớ...”

“Liệu chúng ta đã có thể đi cùng nhau được chưa?”

Tử Hàn nói. Nhưng chỉ có thể thốt ở trong tâm.

Vốn dĩ anh đã làm điều không nên làm.

“Biến trái tim mình trở lên tanh tươi.”

“Chẳng muố n nắ m giữ thiên hạ, chỉ muố n ôm trọn yêu thương của mình trong lòng.”

- Tử Hàn -

Tử Hàn nhận ra đôi bàn tay mình thật quá nhỏ bé. Anh không ôm được tình yêu anh muố n.

Anh biế t dù có cô ắ gắ ng anh cũng không thể làm được điề u đó.

Nên anh thả nó trôi đi. Không đuổ i theo nó nữa.

Tới ngày kia. Anh nhận ra rắ ng.

“Thứ anh vứt bỏ hoặc không câ n tới. Rồ i có ngày, nó sẽ đê ắ n với anh.

Vắ n đê ắ chỉ là sớm hay muộn.”

**“Những câu hỏi không có ai trả lời. Vì người ta, người họ
câ`n, không có câu trả lời.”**

- Tử Hàn -

**“Hạnh phúc là gì anh không biế`t. Tình yêu là gì anh không
biế`t. Anh không hứa, cũng không đặt niê`m tin.**

**Ngày mai có thể anh sẽ khác. Không còn là người em ôm
hôm nay.”**

Tử Hàn viế`t những dòng cuố`i vào cuố`n sổ màu đen.

Rô`i mai ra sao. Anh cũng không biế`t nữa.

“Tình yêu ở đâu, thế giới ở đó.”

- Tử Hàn -

Tử Hàn cứ nghĩ. Thế giới xoay quanh anh. Cho đến khi anh gặp Mặc Nhiên. Anh mới biết.

“Thế giới của anh. Xoay quanh cô ấy.”

“Có rất nhiều người đàn bà xuất hiện trong cuộc đời chúng ta, có người đến người đi. Đa phần họ đi mãi, chẳng quay đầu. Cũng chẳng ngoái lại hoài mong.”

- Tử Hàn -

Thêm một người phụ nữ đó, sau Mặc Nhiên, Cô Tịch, An Yên.

Hạ Yên dùng cả đời mình để yêu thương.

Gặp anh, cô cho đi tất cả. Toàn bộ. Tất cả. Chẳng giữ lại gì.

Nhưng cô không nhận ra. Thứ mình cho đi... chưa chắc mình đã được nhận lại.

Thứ yêu thương mà, đúng người, sai thời điểm. Cũng vút.

Đúng thời điểm, sai người. Cũng vút.

Bao giờ mới có thể gặp được một người, đúng thời điểm, đúng người nữa kia mới khó.

Hạ Yên hỏi tôi.

Tôi chẳng biết hỏi ai.

Tôi chỉ biết trả lời cho em bình yên vào giấc ngủ.

“Em biết đầy, chúng ta lựa chọn, nhiều khi sai, ta thấy mình ngu ngốc. Nhưng khi đúng rồi. Sự ngu ngốc trước kia, mới là thứ đúng đắn. Chẳng sai lầm.”

“Chọn anh rồi. Đừng bỏ anh đi.”

“Hạ Yên, ngủ ngoan.”

“Bốn mùa trôi qua, người ta vẫn mãi miết đi tìm mảnh ghép của cuộc đời họ. May mắn mỉm cười, họ hạnh phúc nốt phần còn lại của cuộc đời. Nhưng nếu không, họ cũng chỉ giống như tôi. Mệt mỏi với những yêu thương mình đang có.”

- Tử Hàn -

Xuân, hạ, thu rồi lại đông. Tử Hàn vẫn cứ mãi miết đi tìm Mặc Nhiên cho riêng mình. Nhưng bao mùa đông trôi qua. Tử Hàn vẫn vậy. Vẫn thế. Cô đơn và lạnh giá.

Tình ái thì nhiều mà yêu thương chẳng có.

Hay người ta không đủ yêu thương anh như anh mong muốn...

Nên anh cứ thử hết người này tới người khác. Mặc Nhiên thì chẳng thấy đâu. Chỉ có thân anh rã rời...

**“Một lát nữa, giấc mơ, chẳng bao giờ có thật.
Mọi thứ sẽ ổn, đúng không?”**

- Tử Hàn -

“Tử Hàn mơ. Trong giấc mơ của anh, anh đi qua nơi mà Mặc Nhiên làm việc. Nhìn vào trong, thấy cô ngồi đó. Chiếc váy màu đen, hai cánh tay trắng muốt. Một bờ vai thon thon. Nhỏ bé.

Rồi anh quay lưng bước đi. Cô nhìn thấy. Cô đuổi theo nhưng không thể tóm lấy.

Cho tới khi. Anh chẳng còn nơi nào để đi. Và cô cũng đã tìm tới cuối con đường.

Họ gặp nhau.”

Nhưng tiếc là. Tất cả chỉ là một giấc mơ.

Anh thức giấc. Mồ hôi lã dài trên trán.

À! Giấc mơ thôi.

“Nhưng người ta rồi sẽ tìm thấy nhau đúng không?”

“Một cái ôm. Em làm được không?”

- Tử Hàn -

An Yên nói: **“Mùa thu nào rồi cũng sẽ qua... rồi mùa đông sẽ tới. Điều đó không có nghĩa là mùa thu sẽ đi mãi.**

Mùa thu sẽ trở lại.

Mặc Nhiên sẽ trở lại.

Và đừng chớ i bỏ yêu thương, khi cô ấy xuất hiện.”

An Yên lại ôm tôi. Ôm những vụn vỡ của tôi vào trong lòng.

Ngày mưa.

**Tử Hàn lang thang trên con phố cổ. Rẽ mình vào quán café
mà anh và Mặc Nhiên đã từng đến.**

*Cái gì giúp con người ta trưởng thành nhất.
“Tôn thương.”*

Vậy thì tại sao không chấp nhận nó là một phần của cuộc sống?

- Tử Hàn -

Sau này.

Tử Hàn còn gặp nhiều Mặc Nhiên khác nữa của cuộc đời mình. Có người ngủ với anh ngay lập tức đầu tiên gặp mặt.

Có người, yêu thương và nhớ nhung anh cả ngày.

Từng người, từng người một cứ trôi qua cuộc đời anh. Anh vẫn chưa biết, ai mới là Mặc Nhiên thật sự.

Anh chưa biết, anh còn phải chịu sự Mặc Nhiên của cuộc sống bao lâu nữa.

“Mặc Nhiên, em là ai?”

“Mặc Nhiên, em muốn gì?”

“Mặc Nhiên, em ở đâu...?”

Tất cả những gì anh biết. Những gì anh hiểu, về người con gái anh yêu.

“Là.”

“Một trang giấy trắng.”

“À! Tình yêu thì vẫn ở đó, chỉ có người tình là khác.”